



76. al-Insan

Namn

Denna sura kallas Ad-Dahr såväl som al-Insan efter orden som förekommer i den första versen.

Uppenbarelse perioden

De flesta kommentatorer, inklusive Allama Zamakhshari, Imam Razi, Qadi, Baidawi, Allama Nizam ad-Din Nisaburi, Hafiz Ibn Kathir och många andra, betraktar den som en makkisk sura, och enligt Allam Alusi är det samma åsikt som majoriteten av de lärda. Vissa kommentatorer anser dock att suran uppenbarades i Medina, och andra säger att den uppenbarades i Mecka men att verserna 8-10 av den sändes ner i Medina.

Vad gäller Surahns ämne och stil skiljer sig dessa mycket från Madani-suraherna. En liten studie av den visar snarare att det inte bara är en Makki-surah, utan att den uppenbarades under den tidigaste perioden i Mecka, som började strax efter uppenbarelse av de första sju verserna av Surah Al-Muddaththir. När det gäller v. 8-10 är de så naturligt placerade i Surahns tema att om de läses i sitt rätta sammanhang kan ingen säga att temat som föregår och följer dem har sänts ner 15 till 16 år tidigare, men dessa tre verser, som uppenbarades många år senare, infogades här på ett onaturligt sätt.

Faktum är att grunden för idén att denna sura, eller några verser av den, uppenbarades i Medina, är en tradition som Ata har återberättat från Ibn Abbas (må Allah välsigna honom). Han säger att när Hassan och Hussain blev sjuka besökte den heliga profeten och några av hans följeslagare dem. De önskade att Ali skulle avlägga ett löfte till Allah om de två barnens tillfrisknande.

Därefter svor Ali, Fatimah och Fiddah, deras tjänarinna, en fasta på tre dagar om Allah återställde barnens hälsa. Barnen tillfrisknade genom Allahs nåd och de tre började fasta som utlovat. Eftersom det inte fanns något att äta i huset lånade Ali tre mått (sa') korn från någon (enligt en annan tradition, förtjänat genom arbete). När de den första dagen satte sig ner för att äta efter att ha brutit fastan kom en fattig man och bad om mat. De gav all sin mat till honom, drack vatten och gick och lade sig. Nästa dag, när de återigen satte sig ner för att äta efter att ha brutit fastan, kom en föräldralös och bad om något. De gav återigen bort all maten till honom, drack vatten och gick och la sig.

På den tredje dagen, när de just skulle äta efter att ha brutit fastan, kom en fånge fram och bad om mat. Återigen gavs all maten till honom. På den fjärde dagen tog Ali båda barnen med sig och gick inför den Helige Profeten ﷺ. Den Helige Profeten ﷺ såg de tre barnens svaga tillstånd och återvände med dem till Fatimas hus och fann henne liggande i ett hörn halvdöd av hunger. Detta rörde honom synbart. Under tiden kom ängeln Gabriel ﷺ och sa: "Se, Allah har gratulerat dig till ditt hus folks dygder!"

När den Helige Profeten frågade vad det var, reciterade han hela denna sura som svar. (Enligt Ibn Mahrans tradition reciterade han den från vers 5 till slutet. Men den tradition som Ibn Marduyah har återberättat från Ibn Abbas säger bara att versen *Wff yut'imun-at ta'am...* uppenbarades angående Ali och Fatima; det finns inget omnämnande av denna berättelse i den). Hela denna berättelse har återberättats av Ali bin Ahmad al-Wahidi i hans kommentar till Koranen, med titeln *Al'Basit*, och troligen från densamma har den hämtats av Zamakhshari, Razi, Nisaburi och andra.

För det första är denna tradition mycket svag vad gäller dess överföringskedja. Även ur sitt ämnesperspektiv är det märkligt att när en fattig man, en föräldralös eller en fånge kommer för att tigga om mat, får han all maten. Han kunde få en medlems mat och de fem kunde dela resten mellan sig. Det är också otroligt att framstående personer som Ali och Fatima, som hade fullständig kunskap om islam, skulle ha betraktat

det som en dygdig handling att hålla de två barnen, som just hade återfått sin hälsa och fortfarande var svaga, hungriga i tre dagar i rad.

Dessutom, när det gäller fångarna, har det aldrig varit praxis under den islamiska regeringen att de skulle lämnas att tigga om mat för sig själva. För om de var regeringens fångar var regeringen själv ansvarig för att ordna mat och kläder för dem, och om de var i en individs vård var han ansvarig för att mata och klä dem. Därför var det inte möjligt att en fånge i Medina skulle ha gått omkring och tiggat mat från dörr till dörr.

Men om man bortser från svagheter i överföringen och sannolikheten för innehållet, även om berättelsen accepteras som den är, visar den högst att när folket i den heliga profetens hus agerade rättfärdigt som de gjorde, kom Gabriel och gav honom de goda nyheterna att Allah hade uppskattat deras dygdiga handling mycket, för de hade agerat exakt på det rättfärdiga sätt som Allah hade befallt i dessa verser av Surah Ad-Dahr.

Detta kräver inte att även dessa verser sändes ner vid just det tillfället. Detsamma gäller många traditioner angående uppenbarelse tillfället. När det om en viss vers sägs att den sändes ner vid ett visst tillfälle, betyder det i själva verket inte att versen sändes ner just vid det tillfälle då händelsen ägde rum. Men det betyder att versen gäller exakt och exakt händelsen. Imam Suyuti har i Al-Itqan citerat detta från Hafiz Ibn Taimiyyah: "När rapportörerna säger att en vers har uppenbarats angående en viss händelse, antyder det ibland att samma händelse (eller sak) orsakade dess uppenbarelse, och ibland att versen gäller saken även om den kanske inte har orsakat dess uppenbarelse."

Vidare citerar han Imam Badr ad-Din Zarkashis syn från hans Al-Burhan fi Ulum al-Quran: "Det är välkänt beträffande följeslagarna och deras omedelbara efterträdare att när en av dem säger att en vers har uppenbarats angående en viss sak, betyder det att den innehållande domen gällde den saken och inte att saken i sig orsakade uppenbarelsen av versen. Således använder den endast versens dom i syfte att resonera och inte för att fastställa ett faktum." (Al-Itqan fi Ulum al-Quran, vol. I, s. 31, utg. 1929).

Tema och ämne

Temat för denna sura är att informera människan om hennes sanna position i världen och att säga henne att om hon förstod sin sanna position rätt och antog en tacksam attityd, skulle hon möta ett och annat gott slut,

och om hon antog otrohetens väg, skulle hon möta ett och annat ont slut. I Koranens längre suror har samma tema presenterats utförligt, men ett särskilt kännetecken för stilen i de tidigaste surorna som uppenbarades i Mecka är att de ämnen som behandlades utförligt under den senare perioden, "har presenterats på ett kort men mycket effektivt sätt under denna period i så koncisa, eleganta meningar att de automatiskt kan bevaras i åhörarnas minne."

I denna sura har människan först och främst blivit påmind om att det fanns en tid då hon var ingenting; sedan gjordes en ödmjuk början av henne med en blandad droppe sperma och äggcell som inte ens hennes mor var medveten om; inte ens hon visste att han hade blivit till, och ingen annan som såg den mikroskopiska cellen kunde säga att det var en människa, som i framtiden skulle bli den bästa av skapelsen på jorden. Efter detta har människan blivit varnad, så att hon säger: "Genom att börja din skapelse på detta sätt har Vi utvecklat och format dig till vad du är idag för att pröva och pröva dig i världen. Det är därför du, till skillnad från andra varelser, gjordes intelligent och förnuftig och visades både tacksamhetens och otacksamhetens väg tydligt så att du, under den tid du har blivit beviljad här för arbete, kan visa om du har kommit ut ur prövningen som en tacksam tjänare eller en otroende, otacksam stackare!"

Sedan, i bara en mening, har det avgörande angetts vilket öde som kommer att mötas i livet efter detta för dem som framstod som icke-troende ur detta prövning.

Efter detta, i vers 5-22 kontinuerligt, har de välsignelser som de som gör full rättvisa åt slaveriet i världen kommer att gynnas med nämnts i detalj. I dessa verser har inte bara deras bästa belöningar nämnts, utan de har också kortfattat berättats vilka handlingar som ligger till grund för att de skulle bli värdiga dessa belöningar. Ett annat särskilt kännetecken för de tidigaste surorna som uppenbaras i Mecka är att förutom att kortfattat introducera islams grundläggande trosuppfattningar och begrepp, här och där, har de moraliska egenskaper och dygdiga handlingar nämnts, vilka är berömvärda enligt islam, och även de onda gärningar i handling och moral som islam strävar efter att rena mänskligt liv från. Och dessa två saker har inte nämnts i syfte att visa vilket gott eller ont resultat de medför i världens förgängliga liv, utan de har bara nämnts för att peka ut vilka bestående resultat de kommer att producera i det eviga och ständiga livet i livet efter detta, oavsett om en ond egenskap kan visa sig användbar eller en god egenskap kan visa sig skadlig i världen.

Detta är ämnet för den första delen (vers 1-22). I det andra avsnittet, som riktar sig till den Helige Profeten ﷺ, har tre saker sagts: för det första, att "det är faktiskt Vi Själva som uppenbarar denna Koran bit för bit för er, och detta är avsett att informera de icke-troende, inte er, att Koranen inte är fabricerad av Muhammed ﷺ utan det är "Vi Som uppenbarar den, och det är Vår Egen Visdom som kräver att Vi ska uppenbara den bit för bit och inte allt på en gång." För det andra har den Helige Profeten fått höra: "Oavsett hur lång tid det kan ta för er Herres påbud att verkställas och oavsett vilka lidanden som kan drabba er under tiden, bör ni i vilket fall som helst fortsätta att utföra ert apostelskapsuppdrag tålmodigt och inte ge efter för påtrycknings taktiken från någon av dessa onda och icke-troende människor." Det tredje som han har fått höra är: "Kom ihåg Allah dag och natt, utför bönen och tillbringa era nätter i dyrkan av Allah, ty det är dessa saker som uppehåller och stärker dem som åkallar Allah inför ondska och otro."

Sedan har i en enda mening den verkliga orsaken till de icke-troendes felaktiga inställning angetts: de har glömt livet efter detta och är förälskade i världen. I den andra meningen har de varnats med innebörden: "Ni har inte blivit till av er själva: Vi har skapat er. Ni har inte skapat dessa breda bröst och starka, stadiga händer och fötter åt er själva, det är Vi som har skapat dessa åt er; och det ligger i Vår makt att behandla er som Vi behagar. Vi kan förvränga era gestalter, Vi kan förgöra er och ersätta er med någon annan nation. Vi kan få er att dö och kan återskapa er i vilken form vi vill."

Sammanfattningsvis har det sagts: Detta är en förmaning: den som vill kan acceptera den och ta vägen till sin Herre. Men människans egen vilja och begär är inte allt i världen. Ingens vilja och begär kan uppfyllas om inte Allah (också) vill det. Och Allahs vilja är inte slumpmässig: vad Han än vill, det vill Han på grundval av Sin kunskap och visdom. Han släpper in i Sin nåd vem Han anser vara värdig Sin nåd på grundval av Sin kunskap och visdom, och Han har förberett en smärtsam plåga för dem som Han finner orättfärdiga och onda.

KORANEN & SUNNAH

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)

- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)